

Sinä syksynä oli satanut paljon. Vettä vihmoi taivaan täydeltä, ja yleensä rauhallisena uomassaan virrannut Luumujoki kuohui monin paikoin yli äyräittänsä. Suuret pisarat läiskähtelivät vasten kasvoja, ja syksyn koleus tunkeutui vaatteiden pienimmistäkin raoista ja väleistä aina luihin ja ytimiin saakka. Hahto kiristeli läpimärkänä hampaitaan ja yritti suojautua vihmovalta tuulelta kääriytymällä onnettomaan viittaansa, jota puhuri riepotteli miehen ympärillä minne sattui. Hänet oli määrätty kulkemaan edellä tiedustelemassa muun joukon liikkussa tuskallisen hitaasti taaempana kolean illan hämärässä. Häivähdyksen silmänurkissa, tuulen heiluttamat oksat tai vapisevat pensaat sai hänen sydämensä hyppäämään kurkkuun ja miehen päyilemään vainoharhaisena ympärilleen. He olivat salaisella tehtävällä, sen Hahto ymmärsi, mutta sen laadusta tai yksityiskohdista hän ei ollut perillä. Hänet oli komennettu kärkeen, jottei hän näkisi raskasta esinettä, joita syvälle mutaiseen maahan uppoavat vankkurit raahasivat useamman sotilaan ja kolmen velhon vartioimina. Hahto ei pitänyt taikuudesta; Se oli hänestä epäluotettavaa ja jokseenkin luonnotonta. Liittyttyään Astrulian kaartiin, joka oli pestannut hänenkaltaisiaan nuoria ja joutilaita, oli hän tuon tuostakin joutunut tekemisiin sotavelhojen kanssa näiden tukiessa joukkoja milloin missäkin. Eivätkä kaikki taikojat suinkaan olleet pahasta, se Hahton täytyi kyllä myöntää, hän tunsu muutaman velhon hyvinkin ja oli iloinen voidessaan kutsua näitä ystävikseen. Hänen ystävänsä eivät tosin olleet sotavelhoja, vaan tavallisia kaartin parantajia, haavureita ja hoitajia, jotka kantoivat aivan yhtä suurta huolta sotilaiden terveydestä kuin nämä itsekin. Pensas liikahti hänen takanaan ja Hahto jähmettyi niille sijoilleen. He olivat syvällä Etrean rajan sisäpuolella ja tiesivät, että oli vain ajan kysymys, milloin heidän läsnäolonsa huomattaisiin. Nopeasti hän vapautti kätensä viitan laskoksista ja väläytti kädessään olevaa pientä hohtavaa kiveä varoittavasti. Kauempana perässä tulleet sotilaat pysäyttivät vankkurit välittömästi nähdessään kelmeän hohteen. Suojaten kädellä silmiään Hahto yritti sateen läpi nähdä, mikä oli liikkeen aiheuttanut, muttei pystynyt myrskyssä sanomaan, oliko se ollut tuuli vai mahdollinen vihollinen. Metsä näytti tyhjältä, eikä mutaisella tiellä korkeiden rantapenkereiden lähellä näkynyt mitään. Kuohuvasta joesta hampaiden lailla esiin pistävät suuret lohkarit veivät hetkeksi Hahton huomion, aivan kuin niiden päällä olisi hetkeä aikaisemmin liikkunut jotain, mutta hän päätteli sen olevan vain yön varjo. “Jatkakaa eteenpäin, joutuin nyt!” hän kuuli etäisesti yhden vankkureita saattavista velhoista sähähtävän ja läimäyttävän härkiä pienillä punaisilla kipunoilla, jotka näkyivät yön pimeydessä Hahton mielestä aivan liian pitkälle. Eläimet lähtivät mylvähtäen liikkeelle Hahton purressa huultaan pitääkseen sadattelut sisällään. Mitä nopeammin he pääsisivät kahlaamolle ja sen yli omalle puolelleen Luumujokea, sen parempi. Matka oli kuitenkin vielä pitkä ja Hahto toivoi, ettei päivä ehtisi kirkastua heidän hitaan ja vaarallisen taivaluksensa aikana. Hän ei tiennyt mitä härät vankkureissaan vetivät, mutta oli varma siitä, että se oli arvokasta. Se oli jotain niin kallisarvoista, että sen vuoksi heidät oli lähetetty yön keskelle rajan yli naapurin alueelle - ja Hahto tiesi sen olevan väärin. Ohut rauha, joka viime vuosina kiivaasti taistelleiden kahden valtion välille oli saatu henkäistyä tuntui pirstoutuvan kosketuksesta ja Hahto toivoi, ettei kukaan etrealainen koskaan saisi tietää heidän olleen siellä - saati hakeneen salakuljetettua taikatavaraa eräältä valtakunnan pikkuherttuioista. Yössä räjähti. Heittäytyen vaistomaisesti maahan hän räpytteli kirkkaidessa sokaistuneita silmiään ja kieri tien sivuun yrittäen saada silmissään tanssivat valopisteet kuriin. Kääntyessään katsomaan hän näki joukon ihmisiä ilmestyneen vankkureiden luo kuin tyhjästä. Ja mitä luultavimmin tyhjästä nämä ilmaantuivatkin, Hahto tajusi nähdessään velhojen kaapujen pitkien helmojen hulmahtelevan myrskytuulella. Paikoilleen jähmettyneenä hän saattoi vain seurata sivusta, miten kuusi sotavelhoa kävivät yksissä tuumin vankkureita suojanneiden sotilaiden ja kolmen velhon kimppuun. Härät mylvivät

taika-ammusten ja tulipallojen sataessa ympärillään. Kirkas velhotuli kipunoi suojakilvistä, jonka taikojat olivat kohottaneet suojellakseen toisiaan ja kallisarvoista lastiaan Etrean rajavartijoilta. Hyökkäjien ensimmäinen isku oli kilpistynyt saattuetta ympäröineistä suojariimuista ympäröivään metsään. “He eivät huomanneet minua”, Hahto tajusi kauhukseen. Hän oli kulkenut niin kaukana muista, etteivät taikojat olleet kiinnittäneet häneen huomiota, vaan kääntäneet kaiken voimansa vankkureita ympäröivään saattueeseen. Epävarmana siitä, pitäisikö hänen olla rohkea ja isänmaallinen ja rynnätä taisteluun vai paeta, hän ryömi polulta puiden ja pensaiden suojaan puristaen miekkaan tiukasti tärisevässä kädessään. Vesi kasteli aseensa kahvan tehden siitä liukkaan ja Hahto epäili, ettei se pysyisi edes hänen kädessään, mikäli hän yrittäisi sillä hyökätä vihollista vastaan. Varpaitaan kipristellen hän seurasi piilostaan, miten hänen seurueensa murskattiin. “Minun pitää mennä auttamaan”, hän mutisi katsoessaan kurkkua kuristaen, miten härkiä aiemmin kipunoillaan kiusannut velho paiskoi hyökkääjiä tappavan tehokkailla salamoilla, taikataistelun jalkoihin jäävien sotilaiden yrittäessä päästä pois tulilinjalta panssareidensa suojariimut leimahdellen. Hahto ei saanut jalkojaan liikkeelle. Silmät laajentuneina hän katsoi, miten härkiä perässään vetänyt sotilas jäi pillastuneiden eläinten sorkkien rusikoimaksi. Kohottaessaan katseensa maahan eläimten jalkoihin tallautuvasta, kuolettavasti haavoittuneesta toveristaan Hahto ymmärsi taistelun olevan ohi. Etrean joukot olivat piirtäneet viimeisen hengissä olevan astrulialaisen velhon muun saattueen lojuessa siellä täällä sateen piestäväänä. Hahto pohti, mitä itse olisi tämän asemassa, kun taikojat kohotti kätensä ja antautumisen sijaan sysäsikin valtavan leimahduksen myötä vankkurit sekä suuren osan rantapengertä Luumujokeen. Silmiään räpytellen Hahto yritti erottaa velhoa välähdyksen jälkeisessä pimeydessä, mutta myös tämä näytti suistuneen vyöryvän maan mukana. Mylvien härät paiskautuivat virtaan ja kapistus, suuri raskas esine, jonka he olivat tulleet varkain Etrean petollisilta herttuioilta hakemaan, valahti vankkureiden keikahtaessa alas jokeen. Vuoksi nappasi niin luhistuvan rantapenkereen kuin vankkuritkin myllyttäen niitä vasten joen hampaita muistuttavia teräviä lohkaraita vieden lopulta mennessään, mutta mikä ikinä olikaan ollut kydyssä, vajosi vuolaasti virtaavan joen pohjaan. Velhosta ei näkynyt jälkeäkään ja Hahto arveli tämän menehtyneen virran pyörteisiin. Etrean rajavartijat kohottivat kätensä yrittäen estää vankkureiden menetyksen, mutta joutuivat pakenemaan taaemmas joenpenkereen sortuessa jaloissaan. Paikoillaan vavisten Hahto seurasi, miten koko hänen seurueensa pyyhkäistiin olemattomiin muutamassa hengenvedossa. Uskaltamatta liikahtaa hän katseli pensaan suojasta, miten jäljelle pystyyn jääneet neljä Etrean velhoa kulki mielteliääni pitkin joen rantaa yrittäen päätellä, mitä heidän seurueensa oli ollut tekemässä heidän maillaan. Varmistuttuaan siitä, ettei kukaan ollut huomannut häntä tai ollut löytänyt hänen jälkiään, käänsi Hahto nopeasti menetetylle saattueelleen selkänsä ja varuillaan olkansa yli pälyillen lähti juoksemaan kohti rajaa niin kovaa kuin tutisevista jaloistaan pääsi. Hän ei tiennyt, kuinka moni oli ollut heidän salaisesta tehtävästään tietoinen, mutta hän epäili korkeampien osapuolien olevan kiinnostunut heidän epäonnistumisestaan. Häntä pelotti palata takaisin kasarmille ja ilmoittaa tehtävän epäonnistuneen - ja vielä pahempaa, olevansa itse pelkuri! Hän oli antanut toveriensa saada surmansa seurteessaan itse piilosta. Toisaalta, Hahto pohti metsän vilistessä hänen ympärillään kuin hidastettuna, hän ei ollut varma kenelle hänen pitäisi edes ilmoittaa: Heidät oli poimittu saattueeseen sattumanvaraisesti, eivätkä sotilaat olleet tunteneet toisiaan. Saattueen mukana kulkeneet velhot sen sijana olivat tunteneet toisensa, samoin matkan päämäärä ja tarkoitus oli ollut heille hyvinkin selkeä. Hahto nielaisi kuristavaa kurkkuaan. Saattoiko olla, ettei heidän retkensä ollutkaan yleisesti hyväksytty ja upseerien tunnustama? Mitä tapahtuisi, jos hän palaisi takaisin ja tehtävän alullepanijat saisivat selville heidän

epäonnistuneen, mutta hänen palanneen kertomaan siitä? Jos kukaan ei palaisi tältä kirotulalta retkeltä, tietäisivät nuo tuntemattomat tahot heidän epäonnistuneen. Manaten huonoa tuuriaan Hahto päätti lähteä välittömästi kaartissa ja kadota mahdollisimman vähin äänin. Kotiin hän ei voisi palata, sillä häntä osattaisiin etsiä sieltä mikäli sana hänen paluustaan kiirisi. Kiroten hiljaisella äänellä hän päätti hylätä entisen elämänsä ja kahlaamon yli päästyään suunnata kohti pohjoista, jossa ketään ei kiinnostaisi kuka hän oli ja mistä tuli. Kaivoksissa riittäisi työtä kaikille halukkaille. “Se oli viimeinen kärry! Homma ohi tältä päivältä!” vuoropäällikön ääni kaikui pitkien luolastoja ja Hahto laski henkäisten hakkunsa. Tottuneesti hän veti hatun päästään ja kuivasi sillä otsansa, ennen kuin työnsi muodottomaksi virttyneen päähineen taskuunsa ja lähti muiden kaivajien mukana vaeltamaan kohti päivällistä. Oli kulunut kaksikymmentä vuotta siitä, kun hän oli arkana ja vapisevana ilmoittautunut silloiselle vuoropäällikölle ja pyytänyt päästä töihin. Nyt hän kulki pystypäin ja ylpeänä päivänsä työstä kuin kuka tahansa kaivaja, kaivuusta ahavoituneet kädet liassa ja selkähieistä märkänä. “Kuulin, että kyliltä on tulossa muutama musikkantti illalla meitä viihdyttämään”, Toma myhäili liittyessään hänen seuraansa. Hahto nyökkäsi itseään puolta nuoremmalle miehelle, jonka varsi oli kuin työhevoseksi ja voimaakin kolmen verran. “Sieltä saattaa tulla tyttöjäkin!” “En ole kuullutkaan”, Hahto hymyili nuorukaisen innolle ja pyöritteli kivistäviä harteitaan vaihtaen hakun paremmin olalleen. “Ei kyliltä ole tulossa muuta kuin valtion tarkastaja”, puuttui puheeseen Öyskä, harvahampainen kaveri, jonka Hahto ei ollut koskaan nähnyt hymyilevän. “Tulevat varmistamaan, että puurossamme on tarpeeksi kiviä ja patjamme tarpeeksi kovia. Sanokaa minun sanoneen...” Kaksikko katseli miehen menoa tämän onnahdellessa vanhoilla jaloillaan eteenpäin. “Kyllä minä kuulin, että siellä on musikkanttejakin tulossa”, Toma mutisi itsepuhuttelevasti pyyhkien hikeä paitaansa. “Sen saamme pian selville”, Hahto naurahti taputtaen nuorukaisen leveää selkää. Mikään ei piristäisi kivikasvoisten ja kivipölyä päivittäin nielleiden miesten mieltä paremmin kuin muutama nuori musikkanttineiton laulamassa uroteoista ja vanhoista legendoista. Hymyillen Hahto punnitsi hetken jopa pesulla käymistä, ihan vain vieraita varten, mutta päätti tyytyä lopulta puhdistamaan vain kätensä ja kasvonsa suuresta sammioista, josta he ammensivat päivittäisen vetensä. Näin loppusyksystä vuorilta alas virtaavat sulavedet olivat ehtymään päin, ja syvällä kaivoksissa juomavettä kului enemmän kuin olutta iltavapailla. “Mitä minä sanoin!” hän kuuli Toman ilakoivan kuivattuaan kasvonsa pyyhkeeseen, jonka ojensi jonossa seuraavalle kivipölyn ennen aikaisesti harmaannuttamalle miehelle. “Musikkantteja nuo ovat!” Nuorukainen oli oikeassa. Kapeaa kärrytietä heidän kaivosleiriinsä nousi kolme ratsukkoa neljännen eläimen vetäessä perässään pieniä heittelehtiviä kärryjä. Jo kaukaa musikkanttien räikeät, kirjavat vaatteet erottuivat kaivosleirin harmaasta ja pölyisestä maisemasta. “Mennään äkkiä, niin saamme hyvän paikan!” “Minä ajattelin hakea lounaan ensin”, mies mutisi ja katsoi huvittuneena nuoren miehen riutuvaa ilmettä. “Ruokaa saa joka päivä, neitosia näkee paljon harvemmin!” “Milloin sinä, Toma, olet viimeksi käynyt kylillä, kun olet noin neitosten perään?” Hahto nauro, mutta seurasi sitten nuorempaansa ruokajonon sijaan suoraan leirin porteille vastaanottamaan tuljoita. Musikkanttien tulo oli herättänyt monien muidenkin mielenkiinnon ja Hahto huomasi harmikseen ruokajonon olevan huomattavasti lyhyempi kuin monena muuna päivänä sankan miesjoukon lähes tukkiessa leirin portin kurkkiessaan innokkaasti toistensa yli. “Tehkää tilaa!” vuoropäällikkö komensi huutaen torveksi kohottamien sormiensa välistä, mutta miehen olemuksesta huomasi myös tämän olevan innoissaan. Hahto ei muistanut milloin viimeksi musikkantit olivat vaivautuneet tulemaan heidän luokseen läpi kivikkoisen kärrypolun. Ei muutamaan viimevuoteen. Jos halusi kuunnella musiikkia ja laulantaa, joutui itse raahautumaan alas kylään iltavapaillaan, joita oli harvemmassa kuin kiviä kaurapuurossa. “Ystävät, ystävät!”

lausui ratsukon ensimmäisenä kulkenut nuori mies soinnikkaalla äänellään ja ohjasi pienen hevosensa uteliaan mieslauman läpi. “Olemme tehneet matkaa pitkään ja kaukaa. Olisiko mahdollista lepuuttaa hevosiamme, saada vatsamme täyteen ruokaa sekä yösjän hetkeksi? Vastalahjaksi täytämme mielenne ilolla ja sydämenne naurulla. Sallikaa minun esitellä: Vaeltavat Kurpitsat!” “Kurpitsat?” Hahto maisteli nimeä ja huomasi myös muiden toistelevan sitä hämillään. “Olkaa niin kuin kotonanne”, vuoropäällikkö ilmoitti kädet puuskassa nuorukaiselle. “Tuolla kolmosmökissä on muutama vapaa punkka ja hevoset voitte laittaa poniemme kanssa samaan talliin. Ruoka on pahaa mutta tervellistä, päättäkää itse syöttekö vai ette.” Nuorukainen kiitteli pysäyttäen hevosensa keskuaikiolle ja muiden muskanttien kanssa alkoi purkaa pieniä kärryjä. “Mennään syömään nyt, kun kaikki ovat täällä”, Hahto sihahti Tomalle, mutta nuori mies tuijotti tulijoiden joukossa olevaa kahta nuorta naista lumoutuneena. “No, jää sinä, minä ainakin haen osuuteni nyt kun ei ole ruuhkaa...” hän puuskahti ja lakkiaan suoristellen paineli keittolaan. Höyryävä kupillinen keittoa ja voita paksummalti kuin leipää känsäisissä kourissaan hän palasi takaisin keskusaukiolle. Musikantit olivat saaneet soittimensa viritettyä ja valmistautuivat illan ensimmäiseen esitykseen miesten raahatessa paikalle penkkejä, pöllejä tai mitä vain, minkä päälle pystyisivät istumaan esitystä katsomaan. Edelleen lumoutuneena Toma teki miehelle tilaa Hahton istahtaessa vierelleen pitkälle tukille: “He aloittavat aivan kohta. Kuulin yhden neidoista nimen olevan Iselut.” “Sinä ja sinun neitosi”, Hahto hymähti ja alkoi särpiä keittoa kurisevaan vatsaansa ensimmäisten sointujen kohotessa ilmoille. Tuntui nurinkuriselta, miten niin suuri joukko miehiä hiljeni välittömästi hennon nuoren naisen lähes liidellessä heidän keskelleen käsissään koruton harppu. “Olen Turie ja haluaisin esittää teille Laulun Kuusta ja Suudiasta”, naisen helisevä ääni toi Hahton mieleen nuoruuden kesät heinänteossa ja työnteon jälkeiset kokoontumiset illansuussa muiden nuorten kanssa. Unohtaen lusikan puolitiehen kohti suuta hän jäi kuuntelemaan tuttua tragediaa korskeasta Kuusta, joka rakastui kuolevaiseen kuninkaantytäreeseen. “Ihmeellistä”, Toma huokaili miehen vierellä pyyhkien kostuneita silmiään. “En ole koskaan kuullut mitään noin kaunista!” “Siitä näkee, ettet ole koskaan käynyt missään”, Hahto mutisi, mutta jopa hänen täytyi myöntää, että tytön esitys sai jotain liikahtamaan jopa hänen rinnassaan. Nyt kun musikantit olivat vanginneet yleisönsä huomion, oli muutaman kevyemmän rallin vuoro. Miehet taputtivat innoissaan käsiään ja osa jopa tunsi sanoja laulaen mukana sydämensä kyllyydestä. Esiintyjistä Turie ja Iselut saivat selvästi suurimmat suosionosoitukset, mutta Hahto nyökytteli hyväksyvästi myös kahden nuorukaisen esityksille. “Sitten on aika kääntää katse lähihistoriaan. Tämä tarina, jonka nyt kerron, on aivan tosi!” musikanttien johtajana toiminut nuorukainen lausui soinnikkaalla äänellä ja asteli näyttämöllä koreana kuin riikinkukko. “Kuulin sen nimittäin omin korvin parantajalta, joka oli ollut paikalla todistamassa. Ja kuten tiedätte, parantajat puhuvat aina totta!” Kaivosmiehet nyökyttelivät vakavina täysin nuorukaisen lumoissa. “Tämä parantaja”, nuorukainen jatkoi säestäen sanojaan pienellä sahankaltaisella soittimella, jota väristämällä ilmassa sai aikaan ukkoselta kuulostavia ääniä, “oli pyydetty auttamaan erään toisen velhon parantamisessa. Oli näet niin, että tämä velho oli määrätty suorittamaan salaista tehtävää itsensä kuningas Varnin toimesta.” Hahto tunsi veren jäätyvän suonissaan tuon nulikan huulten suoltaessa tarinaa hänen menneisyydestään. Nieveskellen äkisti kuivunutta kurkkuaan hän ymmärsi, ettei viimeisenä pystyssä ollut velho suinkaan ollut menehtynyt yhteenotossa syvällä Etrean sydänmailla, vaan syöstyään rantapenkereen ja kahdessakymmenessä vuodessa legendaariseksi paisuneen aarrelastinsa jokeen, oli taikoja ajautunut kauas Luumujoen mukana ennen kuin oli päässyt kuiville. Pahasti haavoittuneena ja sekaisin päästään velho oli käyttänyt viimeisetkin voimanhitusensa siirtyäkseen takaisin kasarmin

porteille, jonne oli lysähtänyt uskoen olevansa seurueen ainoa hengissä selvinnyt. Mies oli ehtinyt kuolla, ennen kuin oli saanut kerrottua, minne heidän arvokas lastinsa oli päätynt. “Eikä kukaan tiedä, minne tuo satumainen aarre, löytöjen löytö, on kadonnut. Ehkä virta vei sen mukanaan aina merelle asti; ehkä se katosi vuorten soliin... Monet ovat yrittäneet löytää nuo Etrean rikkauudet, siinä onnistumatta. Itse kuningas on luvannut suuren palkkon sille, joka noutaa kadonneen aarteen,” nuorukainen lopetti ääni väristen ja miehet Hahton ympärillä taputtivat osoittaen suosiotaan. Hahto ei kyennyt liikkumaan. Hän näki elävästi mielessään joen syvyyksistä esiin pistävät terävät lohkarreet, jotka muistuttivat hampaita. Yhä uudestaan ja uudestaan hän näki vankkureiden iskeytyvän ensimmäiseen kiveen ja raskaan esineen valahtavan kyydistä vajoen suoraan syvyyksiin kiven tuntumaan. Hitaasti hän kohotti katseensa edessään istuvan miehen selästä: Hän oli ainoa, joka pystyisi johtamaan etsijät oikealle paikalle. “Kuningas on luvannut palkkion...” hän toisti hiljaa itsekseen. Ehkä hän saisi armahduksen. Jos hän neuvoisi etsijät oikealle paikalle, hän saattaisi saada anteeksi oman pelkuruutensa ja palata kotiin. Lasittunein kasvoin hän nousi hitaasti seisomaan, vaikka seuraava esitys alkoi. Äkäiset murahdukset kaikuivat kuuroille korville hänen kävellessään miesten edestä kohti talleja suunnitelma mielessään kehkeytyen. “Minne sinä menet?” Toma kysyi hölkäten Hahton perään nähdessään miehen hakevan yhden kaivoksen vahvoista, pörröisistä vuoristoponeista. “Lähdetkö iltavapaille?” Hahto pudisti päätään arvoituksellinen ilme kasvoillaan. “Ei, Toma. Minä lähden kotiin. Hyvästi, ehkä näemme vielä. Saat pitää tavarani, en toivon mukaan tarvitse niitä enää koskaan.” Hämällään nuorukainen jäi seisomaan portin suulle Hahton noustessa pikkuruisen poninsa selkään ja napauttaessa kantansa sen kylkiin. “Hei hei kai sitten...” Kulahtaneen harmaa ja hien täplittämä hattu pyöri muodottomana möykkynä Hahton käsissä hänen istuessaan kasarmin vierastuvan epämurkavilla penkeillä. Hän liikahteli hermostuneena paikoillaan yrittäen löytää mukavaa asentoa penkillä, johon oli jo valmiiksi kaiverrettu kolo takamukselle ja odotti että neuvosto, joka hänen yllättävän paluunsa myötä oli kasattu, saisi tehtyä päätöksensä neuvotteluhuoneen suljettujen ovien takana. Itsevarmuus ja rohkeus ropisivat iän kuluttumasta miehestä hetkien madellessa eteenpäin ja nuori ruskeakaapuinen velho, joka oli määrätty pitämään häntä silmällä, katseli Hahtoa peittelemättömän arvioivasti huoneen toiselta puolelta kädet puuskassa. Nieveskellen Hahto huomasi pohtivansa jo pakomahdollisuuksiaan raskaiden pariovien avautuessa lyhyen ikuisuuden jälkeen ja kaartin velhojen komentajan, jyrkäväleukaisen kenttävelhon, viitatessa heitä lähemmäs. Kärkkäänä Hahto ponnahti ratsastuksesta kivistäville jaloilleen ja kiirehti velhon luo vilkuillen tämän olan yli puupaneloidussa neuvotteluhuoneessa häntä tarkkaileviin sotavelhoihin. “Olemme tehneet päätöksemme osaltasi, Hahto”, harmaakaapuinen kenttävelho sanoi mittailen hermostunut miestä päästä varpasiin. “Ja hyväksymme anomuksesi armahduksesta. On totta, että olet syyllistynyt rikokseen paetessasi kaartissa ja pimitettyäsi valtakunnalta tietoa tärkeän artefaktin sijainnista. Nopeana kenttäneuvostona olemme kuitenkin päätyneet siihen, että voimme katsoa edellämainittuja seikkoja läpi sormiemme, jos todellakin pystyt viemään etsijämme katoamispaikalle ja kyseinen esine löytyy sieltä, missä sanot sen olevan.” Velho silmäili häntä arvioivasti. “Tehtävän onnistuminen katsotaan eduksesi pohtiessamme menneitä rikkeitäsi. Saatat jopa välttää sota-oikeuden -” “Sota-oikeuden?” Hahto henkäisi hämmästyneenä. Velho mulkaisi häntä ja mies ymmärsi, ettei tämä ollut tottunut tulemaan keskeytetyksi. “Kyllä. Kyseinen artefakti on valtiollemme hyvin tärkeä ja olisimme halunneet saada sen käsiimme jo vuosia sitten. Oli hyvin vaikea järjestää ensimmäistä retkikuntaa sen noutamiseen, tästä tulee vielä vaikeampaa nyt, kun raja on siirtynyt mainitsemastasi alueesta syvemmälle länteen. On hyvin mahdollista, ettei koko

edellistä rajakahakkaa edes olisi tarvinnut käydä, mikäli artefakti olisi ollut hallussamme...” Rajakahakkaa, Hahto pohti muistellen kymmenen vuotta sitten uudelleen leimahtanutta levottomuutta Astrulian ja Etrean rajalla. Levottomuus oli äytynyt lopulta kolmen vuoden täysimittaiseksi taisteluiksi ja vaikuttanut voimakkaasti jopa heidän rauhalliseen elämäänsä kaivoksilla. Ruoka oli ollut tiukilla ja he olivat joutuneet luovuttamaan jopa osan poneistaan rintamalle. Tuntien piston omassatunnossaan hän ryhdistäytyi ja veti käden lippaan kuten oli nuorena kaartissa oppinut tekemään: “En petä teitä tällä kertaa, sir.” “Ette varmasti”, velho murahti ja nyökkäsi sitten Hahton taustalla häilyvälle nuoremme velholle. “Jakob, sinä vartioit opastamme. Lähdette välittömästi tänä iltana. Kokoan teille henkilökohtaisesti joukon, jonka avulla käytte hakemassa Kolgin laitteen takaisin.” Kolgin laitteen? Hahto kuuli salaisen kuorman nimettävän ensimmäisen kerran, eikä se kertonut hänelle mitään. Nuori velho selvästi ymmärsi, mistä mentorinsa puhui ja nyökkäsi terävästi. Yhdessä harmaan kaavun hulmahduksessa vanhempi velho poistui vierastuvasta jättäen Hahton kahden varjostajansa kanssa. Vanha mies vilkaisi hermostuneena velhoa, jonka täytyi olla nuorempi kuin hän oli ollut liittyessään sotaväkeen. “Joten...” hän hymähti pyöritellen kulunutta hattua jälleen käsissään. “Missähän minä voisin käydä pesulla. Luulen, että on parempi lähteä reissuun puhtaana kuin kaivospölyn peitossa.” Nuori Jakobiksi kutsuttu velho kohotti hänelle kulmaansa ja nyökkäsi sitten ikkunan ulkopuolella kohoavia kasarmirakennuksia. “Aivan... Noh... Lähdetäänpä sitten katsomaan, miten paljon paikka on muuttunut sen jälkeen, kun viimeksi kävin täällä...” Hahton elämä tuntui toistavan itseään. Väsyneitä silmiään hieroen hän katsoi säkkikankaalla peitettyjen vankkureita sekä joukkoa, jonka voimakasleukainen kenttävelho oli kerännyt. Kaikki tuntui olevan toisinto edellisestä elämästä. Härät, sotilaat, sotavelhot. Ainoastaan hän itse kulki ilman univormua. Velhoja tuntui myös olevan enemmän. Hän ei ollut aivan varma, kuinka monta heitä oli edellisellä kerralla ollut, mutta tällä kertaa taikojia oli mukana viisi, jos häntä haukan lailla varjostavan Jakobin laskettiin mukaan, ja sotilaita ainakin kymmenen. “Miten kukaan ei huomaa meidän kulkuamme, jos liikumme näin suurella joukolla?” hän ihmetteli varjonaan kulkevalle Jakobille, joka nutristi tuimaa suutaan. “Esiinnymme kauppiaina. Tie Luumujoen varrella on muuttunut vilkkaaksi kauppatieksi sen jälkeen, kun sinä sitä kuljit, tai niin ymmärsin. Näetkö nuo ensimmäisinä kulkevat velhot? He luovat illuusion nuhjuisesta karavaanista, jonka luo kukaan ei oikeastaan halua tulla. Ymmärtääkseni haisemme ja näytämme huomattavan epämiellyttäviltä. Kuormanamme on puoliksi mätiä lanttuja.” “Miksi kukaan - “ “Sillä ei ole väliä niin kauan kunhan pääsemme perille”, Jakob ärähti ja viittasi joukon keulilla kulkevia velhoja liikkelle. Velhot johtivat karavaania kohti puupaalujen väliin taikavoimin kohotettua riimukalvoa. Hahto sulki suunsa ja nopeutti askeleitaan pysicsyäkseen joukon mukana. Epäluuloisena hän katsoi rakennelmaa, portaalia, jonka luomiseen ja hallintaan tarvittiin kahdeksan sotavelhoa. “Tuostako me menemme? Viekö se meidät suoraan rajalle?” “Rajavartioasemalle. He osaavat odottaa tuloamme. Tämä nopeuttaa matkaamme, ellet sitten aikonut kävellä ensin rajalle ja siitä löytöpaikalle”, Jakob tuhahti huvittuneena. Hahto kohautti harteitaan. He olivat tehneet niin iedellisellä kerralla ja matkaan oli kulunut huomattavasti aikaa. Kaikkeaa velhot olivatkin keksineet viimeisen parinkymmenen vuoden aikana! “Pääsemmekö sitä kautta myös takaisin?” “Se riippuu siitä, miten uupuneita kolleegani ovat tämän jälkeen. Tuollaisen portaalin tekeminen vaatii huomattavasti voimia, ja mitä kauemmin me kuhnailemme täällä päässä, sen pidempään heillä kestää palautua seuraavan luomiseen. Joten nyt suuta soukemmalle ja läpi vain.” Jakob taputti häntä rohkaisevasti olalle ja suunnisti muiden perässä kohti pyörteilevää porttia. Hahto katsoi kahdeksaa velhoa, jotka hikisinä ja voimansa pinnistäen tuntuivat mulkoilevan häntä. Hän tunsu syvää epäluuloa ja vastenmielisyyttä koko

taikalaitosta kohtaan, mutta huomattessaan sotilaiden saattamien härkien kävelevän tynesti ilmassa väreilevän riimukalvon läpi, rohkaisi hän mielensä. Kun reissu olisi tehty, voisi hän palata kotiinsa ja unohtaa kaiken taikoihin ja velhoihin liittyvän. Hän ei enää edes muistanut, miltä kotiseutunsa näytti ja paloi halusta päästä takaisin synnyinseuduilleen. Vaistomaisesti hän pidätti hengitystään painaessaan päänsä läpi ilmassa kelmeinä hohtavien riimujen. Yhdellä harppauksella hän jätti kasarmin taakseen ja astui navakkaan tuuleen, joka puski alas ylängöltä ja vuorilta. Vaikuttuneena velhojen työstä hän pyöri hetken paikoillaan yrittäen sijoittaa itseään kartalle, ennen kuin huomasi muun seurueen jatkavan matkaa. Jakob oli jäänyt odottamaan häntä keskustellen vielä uutuuttaan maalaamattoman raja-aseman velhojen kanssa. Keskustelu käytiin matalalla äänellä ja jokainen hihansa käärineistä taikoista vilkaisi häntä uteliaina. Hämällään Hahto vilkutti heille ja hölkötteli hyvää vauhtia etenevän seurueen perään kompastellen myllätystä maasta esiin pistäviin kiviin ja karahkoihin. He kulkivat läpi alueen, joka oli joskus ollut metsä. Nyt metsän pohja näytti käännetyn ympäri ja täytetyn joko taikavoimin tai vuorilta alas vyöryneen maan toimesta savella ja kuivuneella mudalla. Alue oli selvästi niitä, joilla viimeisin rajakahakka oli ollut kovimmillaan, ja osa maastosta sekä paikalliset rakennukset näyttivät pyyhkäistyn pois valtavien voimien toimesta. Jälleenrakentaminen oli kuitenkin hyvällä mallilla, samoin vehreyden palaaminen luontoon runsaan taimiston kohotessa siellä täällä ja kumpuilevien ruohoryppäiden vallatessa alaa. Uteliaina Hahto katseli suuria parruja, joita etäämmällä ladottiin päällekin uuden kasarmirakennuksen kunnostamiseksi. Joukko sotilaita huhki naulojen ja vasaroiden kanssa kiinnittäessään kurkihirsistä toisiinsa ja uurastuksesta punakasvoiset velhot nostivat niitä rakennusten harjoille. “En ajatellutkaan, miten paljon tuhoa taistelut saivat aikaan”, hän hymähti Jakobin ottaessa kiinni hänen verkkaisen hölkkänsä. “Että ihan itse maakin siirtyi. Osallistuin itse vain pieniin partioihin enkä nähnyt isoja rähinöitä. Ensimmäinen taisteluni oli viimeiseni...” Jakob vilkaisi ympärilleen tylsistyneenä. “Täällä näyttää jo melko hyvältä. Koulutukseni alussa minut tuotiin tänne katsomaan taistelun jälkiä ja tutustumaan vihollisvelhojen toimintaan. Silloin maa oli täynnä syviä reikiä ja valtavia kuoppia. Meillä on teoria heidän käyttämästään taikuudesta, mutta osuuko arvailumme oikeaan, selviää vasta seuraavan kahakan tullen.” “Toivottavasti sellaista ei tule”, Hahto mutisi muistaessaan hajun, joka palaneista tovereistaan oli kohonnut tulivasamien iskeytyessä heihin sateisella tiellä. “Sellainen tulee aina. Sitä paitsi kuningas haluaa edellisessä rajaselkkauksessa menettämänsä maat takaisin. Etrean joukot ovat aivan liian lähellä Nousijan solaa. Jos he saavat sen itselleen, tyrehtyy kauppa koko valtakunnassa. Joutuisimme etsimään uusia kauppareittejä meriteitse. Se, joka hallitsee Nousijaa, hallitsee lännen kauppaa. On onni, että kuningas Varni on saanut pidettyä solan hallussamme Etrean kaikista yrityksistä huolimatta.” “Ehkä se on juuri se syy, miksi kuningas Andreas haluaa solan itselleen...” Hahto kääntyi ympäri ja katsoi taakse ylängön toisella puolella olevaa, kahden suuren vuorijonon välissä sisämaahan antavaa solaa. Sen itäisellä puolella laskivat kohti merta Astrulian laajat ja vehreät laaksot. “Kuningas Andrius. Kuningas Andreas oli hänen aivan yhtä kelvoton isänsä”, Jakob korjasi närkästyneenä ja heilautti kättään miehen puheille. “Ties mitä sen nuoren kukkoilijan päässä liikkuu. Hän ja verikoiransa Tengil ovat roskasakkia, jotka eivät ymmärrä kuningaskunnan johtamisesta saati kaupankäynnistä yhtään mitään.” “Jos niin kerran sanot”, Hahto tiesi milloin olla väittelemättä ihmisten kanssa, jotka uskoivat vakaasti olevansa oikeassa. Omat mielipiteet visusti sisällä pitäen hän siirtyi verkkaisesti liikkuvan saattueen kärkeen Jakob kintereillään. Takaansa hän kuuli velhojen antavan ohjeita niin toisilleen kuin sotilaillekin punoessaan heidän ylleen illuusio- ja suojariimut. Hahto tunsu väristyksen kulkevan lävitseen eikä osannut erottaa, oliko se hänen päälleen laskeutuva lumous

vai tunne siitä, että historia saattaisi tälläkin kertaa toistaa itseään. Hattuaan hypistellen hän käänsi katseensa alhaalla länsirinteessä odottavaan puurajaan. Kovaksi tampattu tie sukelsi puuston uumeniin ja siitä alkaisivat Etrean rajametsän itäisimmät kolkat. Matka oli pidempi kuin Hahto muisti. Vaikka tällä kertaa he liikkuivat päiväsaikaan eikä luihin ja ytimiin tunkeutuva myrskytuuli riepottanut heitä, tuntui taivallus kestävän loputtomiin. Hiljaisena ja yksinäiseen puuhaan kaivoksilla tottuneena hän ei pannut pahakseen ettei kukaan juurikaan ottanut häneen sen enempää kontaktia. Jakobin jokapäiväinen pidättynyt läheisyys alkoi lopulta ärsyttää häntä, mutta nuori velho vetosi velvoisuuteensa pysyä Hahton kintereillä. Aivan kuin kaartin velhot olisivat olettaneet hänen pötkivän pakoon heti, kun silmä välttää. Omiin ajatuksiinsa sulkeutuneena Hahto käytti päivänsä johtamalla saattuetta eteenpäin, iltanuotiolla hän veisteli pieniä puisia hevosia pitääkseen kätensä ja mielensä kiireisinä. Toisena päivänä he ylittivät Luumujoen kahlaamalla, joka oli aiemmin toiminut kahden valtakunnan rajana. Leveä alue tuhoutunutta metsää sekä poltetut rakennukset kielivät menneistä taisteluista, jonka jälkiä luonto parhaansa mukaan yritti piilottaa runsaaseen uudiskasvuun. Hahto lepuutti kättään hiiltyneen talon seinällä ja toivoi siinä asuneen mukavan perheen, jonka kanssa oli edellisellä kerralla vitsaillut, voivan hyvin jossain muualla. Niin lähellä rajaa asuessaan he eivät olleet pitäneet itseään sen kummemmin astrulia- tai etrealaisina, vaan yksinkertaisesti kahlaamon väkenä. Nyt kylä joen muolemmiin puolin oli hävitetty ja nuoret puut kohosivat sieltä, missä heidän tupiensa katot olivat romahtaneet. Murhemieliin Hahto johdatti saattueensa kahlaamon yli. Kolmantena päivänä maasto lopulta alkoi näyttää tutulta. Luumujoki kiemurteli käärmeen lailla metsän läpi tien vierelle ja jyrkät lohkareiset rantapenkereet kaartuivat uomassaan kohisevan virran ylle. Odotettuaan, että kerjäläisperhe ja muutama vastaantullut kauppias olivat päässeet heidän ohitse viittasi Jakob Hahton ohjeistuksesta saattueen pysähtymään. He alkoivat olla lähellä kauan sitten käydyn taistelun paikkaa ja Jakob halusi koko retkikunnan olevan tarkkana. Leiri pystytettiin nopeasti ja vähin äänin. Härät ruokittiin hyvin ja päästettiin lepäämään rivakkaa paluumatkaa varten. Vaitonaisuena Hahto katseli nyt lempeänä virtaavan joen kulkua. Virta oli toinen kuin sinä yönä, jona se oli kiskonut härkävankkurit eläimineen pyörteisiinsä. Korkealle joen ylle kohoavat terävät hammasmaiset lohkareet kuitenkin saivat hänet varmaksi siitä, että joki ja paikka olivat oikeat. Hattuaan hypistellen hän johdatti Jakobin äyrään partaalle ja osoitti keskimmäistä suurista kivistä. “Tuon juurelle se molskahti”, hän totesi lyhyesti ja katseli veden sameaa vettä. “Upposi kuin kivi. En usko, että virta sai vietyä sitä pidemmälle. Se oli paljon painavampi kuin miltä päällepäin näytti, vankkurin pyörät lähes kyntivät maata, vaikka härkiä olikin kolme.” “Aivan. Kiitos avustasi, Hahto.” Jakob tarkkaili jokea silmät kiiluen. Hänen kätensä merkistä muut velhot levittäytyivät alueelle piirtäen suojariimuja niin tiehen, maahan kuin puihinkin. “Emme ota mitään riskiä”, hän vastasi Hahton kysyvään katseeseen. “Tarvitsemme artefaktin naaraamiseen sellaisen määrän taikuutta, että jokainen Etrean velho huomaisi meidät, ellemmme piilota aikeitamme.” “Niin, niin”, Hahto mutisi ja katseli sotilaita, jotka asettuivat valppaina vartioimaan suoja-alueen reunoille. Kukaan ei pystyisi saapastelemaan paikalle ilman, että he saisivat siitä vihiä hyvissä ajoin. Toimettomana Hahto katseli, miten velhot kokoontuivat Jakobin johdolla törmälle ja osoittelivat kiivaasti veteen mutisten matalalla äänellä siitä, miten painavan esineen saisi kammettua ylös syvän joen pohjamudista, joihin se eittämättä oli kahdenkymmenen vuoden aikana hautautunut. “Laurel!” Jakob korotti ääntään hiljentäen joukon. “Tämä on sinun näytöksesi. Ole hyvä.” Velhojoukon ainoa nainen nyökkäsi tuimasti ja käveli vankkureiden luo nykäisten säkkikankaat niiden päältä. Järkytyksekseen Hahto huomasi, etteivät ne olleetkaan tyhjät, kuten hän oli uskonut niiden olevan. Henkäisten hän harppasi useamman askeleen taaksepäin ja huomasi silmänurkastaan,

miten reaktionsa sai hilpeyttä aikaan matkakumppaneissaan. “Taitaa olla ensimmäinen kerta, kun kohtaat kuolleenkäsikijän saati käskytettävänsä?” yksi sotilaista naurahti kolkosti, mutta Jakobin mulkaisu vaiensi miehen. Hahtoa värisytti pelkkä ajatuskin epäkuolleista, ja suutaan aukoen hän kiirehti Jakobin luo samalla, kun Laurel elävöitti vankkureissa maanneita ruumiita yhden kerrallaan komentaen seisomaan riviin niiden vierelle. “Minä luulin, että elävät kuolleet kiellettiin jo kuusikymmentä vuotta sitten”, hän henkäisi velholle, joka vilkuili vuoroin vettä, vuoroin riviin järjestyviä vainajia. “Eikö siihen laadittu jokin yleinen taikuuslakikin?” Jakob kohotti kulmaansa ja kääntyi katsomaan Hahtoa ruma virne suupielessään. “Mikäli olisit palvellut kaartissa tarpeeksi pitkään, olisit huomannut etteivät kaikki lait ole noudatettaviksi. Kuningas Varnia lainatakseni: ‘Pyyhin perseeni sillä sopimuksella, jos se takaa lisää joukkoja omista, sekä vihollisten armeijoista. Mikä on kuollut, ei voi enää kuolla.’ Saati valittaa.” Inhoten Hahto katsoi, miten kuusi kelmeää miestä seiso iikkumattomina kaartin repaleisissa asetakeissa paikoillaan sotilaiden sitoessa köysiä näiden vyötäisille. “Joki vie etsijän mennessään, ellemme sido niitä kunnolla”, Laurel huomautti tuntiessaan miehen katseen itsessään. “Tarvitsemme sinne vain silmät ja kädet, joilla nostaa”, mutisi pujopartainen velho, jonka nimeä Hahto ei ollut painanut mieleensä. “Toivottavasti siellä ei ole ylimääräistä roskaa, nuo idiootit tuovat ylös kaiken ihmisen tekemän elleivät tiedä tarkalleen, mitä etsivät.” “Sanoissasi on perää”, Jakob myönsi vaimealla äänellä ja käänsi hitaasti katseensa Hahtoon. Mies nielaisi ja otti epäluuloisena askeleen taaksepäin. “Hän tietää, mitä etsimme, on jopa nähnyt Kolgin laitteen, vaikei sitä muistaisikaan. Kuolleet eivät unohda. Ylimääräistä aikaa ruumiin kouluttamiseen ei tarvittaisi... Hän käy oikein hyvin.” “Hei!” Hahto älähti ymmärtäessään velhojen karun suunnitelman. “Meillä oli sopimus, minun piti saada armahdukseni. Minulle luvattiin.” “Kyllä, kyllä”, Jakob huokaisi ja otti kasvoilleen myötätuntoisen ilmeen. “Mutta joskus kotimaan puolesta on uhraututtava, eikö niin? Ottakaa hänet kiinni!” Jäämättä aikailemaan Hahto kääntyi pakoon yrittäen päästä karkuun leveältä tieltä, jota sotilaat piirittivät. Takaansa hän kuuli loitsusanat maagisen vasaman valmistamiseen ja tiesi, ettei pääsisi pois. Sydän kurkussaan hakaten Hahto väisti joen törmälle ensimmäisen häntä kohti syöstyn tulivasaman, joka sai suoja-alueen riimut hehkumaan kirkkaina ilmassa. Toinen vasama osui häntä voimalla olkapäähän syösten miehen pois tasapainosta, ja liekkien niellessä vaatteitaan rojahti hän raskaasti loiskahtaen virtaan. Vesi tukki hänen suunsa ja nenänsä ensimmäisen epätoivoisen hengenvedon jälkeen ja maagien tuli, joka hänen vaatteitaan ja lihaansa oli vielä hetkeä aikaisemmin nuollut, sammui samean veden pyörteissä. Pinnan alla kulkevat virtaukset olivat voimakkaampia kuin hän oli aavistanutkaan, ja joki tarttui häneen kuljettaen kiivaasti mukanaan iskien pohjan lohkaraisiin. Hetkessä Jakob seurueineen hävisi hänen näköpiiristään maailman muuttuessa yhdeksi myllyäväksi pyörteeksi taivasta, pohjan mutaa, kiviä ja satunnaisesti välähdykseksi puita ja metsää. Henkensä edestä virrassa taistellen mies yritti pitää päänsä pinnalla, mutta tunnottomaksi hervahtanuut oikea käsi vaikeutti hänen pyrkimyksiään. Tiukka käsi tarrasi Hahton paidan rinnoista pysäyttäen lopulta hänen villin matkansa. Henkeään haukkoen mies sai päänsä pinnalle ja sokeana tarttui ranteeseen, joka tarjosi hänelle mahdollisuuden elämään. Uupuneena ja silmät sameana hän antoi voimakkaiden käsivarsien auttaa itsensä ylös joesta loivaa rantapengertä pitkin, ennen kuin pelastajansa laskivat hänet maahan huohottaen voimakkaasti itsekkin. Kääntyen nelinkontin Hahto oksensi vettä sisältään, ennen kuin lysähti maahan pyykimään vettä kasvoiltaan. “Kiitos”, hän sai soperrettua ja kohottautui hitaasti istumaan. Ensimmäinen silmäys hänen ympärilleen uteliaana kerääntyneeseen miesjoukkoon kertoi hänen olevan pulassa. Sotilaat näyttivät sotilailta, olivat nämä minkä maalaisia tahansa, ja hänet pelastaneet miehet olivat

selvästi Etrean kaartin palveluksessa. Miehiä oli paikalla ainakin tusinan, ja heidän lisäksi Hahto laski pikaisesti lähes yhtä monta velhoa - joskin suurin osa velhoista tummansiniset kaavut yllään näyttivät vielä kovin nuorilta ja mahdollisesti olivat vasta koulutuksensa alussa. "Mitä on tapahtunut?" kysyi punaista kaapua kantava vanhempi velho lempeällä äänellä ja viittasi Hahton haavoittuneeseen käteen. Irvistäen mies muisti siihen tulleen osuman ja uskaltautui katsomaan raajaa, jota ei tuntenut. Kauhukseen hän huomasi raajan mustuneen ja roikkuvan kuolleen paikoillaan. Suuria palasia lihaa ja nahkaa puuttui olkavarresta ja sormet olivat alkaneet muuttua sinisiksi. "Olet haavoittunut pahasti. Oppilaani auttavat sinua mielellään." Hammasta puuren Hahto nyökkäsi ja punakaapuinen mies komensi muutamalla terävällä sanalla joukon nuoria taikoja hänen kimppuunsa. Hahto tunsivat vatsassaan nujauttelevan; Oli tarpeeksi kamalaa tietää olevansa pahasti loukkaantunut, mutta se ettei edes pystynyt tuntemaan apua tarjoavien kosketusta raajalla sai hänet voimaan pahoin. "En usko, että kättä pystyy enää pelastaamaan." "Katsotaan, mitä on tehtävissä. Käyhän makuulle. Samalla kun oppilaani perehtyvät vammaasi, ole hyvä ja kerro meille mitä on tapahtunut." Velhon pehmeinä lausunat sanat olivat käsky, eivät pyyntö. Hahto nielaisi muutaman kerran vilkuillen ympärilleen. Varoittavasti hän kohtasi velhon kintereillä kulkevan pisamaisen pojan katseen. Tuima ilme likaisenvärisissä silmissään hontelo lapsi kyykistyi hänen olkavartensa viereen ja Hahto tunsivat yökötyksen kulkevan ylitseen tämän upottaessa sormensa hänen ruhjoutuneen käsivartensa sisään. Sulki punatukkaisen pojan mielestään Hahto kiinnitti katseensa yllään kohoavan Etrean sotavelhoon ja vuodatti tälle hiljaisella äänellä kaiken aiemmin tapahtuneen ensimmäisestä käynnistään Etrean puolella aina siihen asti, kun Jakobin tulinen vasama oli uponnut hänen olkaansa. Sillä se oli ollut Jakob, hän myönsi itselleen. Hän tunnistaisi ruskeakaapuisen velhon tylsistyneen äänen missä tahansa. Jopa käskiessään kuolettavan vasamansa Hahtoa kohti oli nuori mies kuulostanut pitkästyneeltä. Vanhempi velho kuunteli Hahton vuodatusta nyökytellen ja leukaansa sivellen. "Tämäpä mielenkiintoista", hän sanoi miehen lopettaessa ja otti muutaman mietteliään askeleen edestakaisin heidän ympärillään. Silmänurkastaan Hahto uskaltautui kurkistamaan kättään ja näki kahden nuoren velhon työskentelevän kyykyllään maassa raajan parissa. Iho oli paikoin alkanut eheytyä ja raaja saada alkuperäisen värinsä takaisin. Jopa sormien tunto oli hitaasti lähtenyt palautumaan. Punatukkainen nuori velho, jonka vasemman käden sormet olivat edelleen syvällä hänen repaleisen lihansa sisällä, tuijotti eteensä silmät tyhjyyteen naulittuin ja puristi oikealla kädellään tiukasti nurmimätästä. Mätäs alkoi Hahton silmien edessä lakastua ja kuihtua kokoon murentuen lopulta pölyksi. Häkeltyneenä mies seurasi, miten kuolevan maan alue laajeni heidän ympärillään elämän virratessa maasta pojan läpi hänen käsivarteensa. Toinen velho-oppilaista kohotti yllättyneenä kätensä Hahton yltä ja katsoi apua hakien opettajaansa. "No niin, Matias", vanhempi velho sanoi tönäisten napakasti pojan pois transsistaan, "muista jättää keholle myös omaa parannettavaa. Emme halua, että hänen kätensä alkaa kasvattamaan omaa elämää. Ylimääräinen keho samalla kädellä tuntuu tuskin tarpeelliselta." Hätkähtäen pisamainen lapsi päästi irti nurmikosta ja kohotti sormensa pois Hahton käsivarrelta, joka eheytyi heidän silmiensä edessä. "Anteeksi, mestari", poika pahoitteli ja painoi nöyränä kiharatukkaisen päänsä. "Uppouduin niin hänen verisuoniinsa. En aiemmin tiennyt, että niidenkin sisäpinnoille voi kerääntyä roskia. Nyt niiden pitäisi olla puhtaat, karkoitin kuonan hänen suolistoonsa." "Kiitos siitä, Matias. Nyt, mene muiden oppilaiden kanssa valmistelemaan yhteys kuningas Andriukseen. Haluan antaa hänelle pikaisen raportin välittömästi", velho sanoi taputtaen lasta isällisesti olkapäälle. "Te siellä", hän viittasi sotilaille, jotka norkoilivat lähistöllä käyttäen tervetulleen vapaa-ajan kortinpelaamiseen tai nokosteluun.

“Tulkaa vartioimaan uutta ystäväämme.” “Kiitos”, Hahto mutisi häkeltyneenä ja liikutteli varovasti uutukaista kättään. Jopa hänen ahavoituneiden käsiensä känsät olivat tiessään. Joko etrealaiset velhot olivat paljon lahjakkaampia kuin mitä hän oli koskaan tiennyt astrulialaisten olevan, tai sitten tämä nuori velhonalku oli taitavampi kuin yksikään hänen koskaan kohtaamansa taikoja. Laiskasti sotilaat siirtyivät hänen ympärilleen, mutta jatkoivat kesken jäänyttä peliään vilkaisten häntä aina silloin tällöin sivusilmällään. Muutama jopa heristi hänelle noppakulhoa, mutta Hahto pudisti päätään saamatta katsettaan irti velhoista, jotka kerääntyivät opettajansa luokse. Hahto seurasi kiinnostuneena, miten nuoret taikojat yhdistivät kätensä kuin lasten leikissä, mutta toistensa sormien läpsäyttämisen sijaan kohottivat ne yhtenä nippuna opettajansa eteen tämän laskiessa kätensä sorminipun huipulle. Hetken ilma väreili käsien yllä, ennen kuin siihen ilmestyi pieni portaalinkaltainen repeämä todellisuuteen, ja Hahto saattoi nähdä pienten tanssivien riimujen läpi kuin ikkunan kautta sisään huoneeseen, joka näytti olevan kivinen linnan sali. “Teidän korkeutenne”, hän kuuli punaisen velhon lausuvan kunnioittavasti ja painavan päänsä, “Tengil tässä. Minulla on sinulle kerrottavaa.” “Kauemmas sieltä”, yksi sotilaista komensi häntä ja tottelevaisena Hahto palasi takaisin rantatörmälle, jolla oli istunut. Hajamielisenä hän silitteli voimansa tunnossa olevalla kädellään maata, joka oli kuollut ympäriltään. Koskaan hän ei ollut kuullut elämän siirtämisestä olenolta tai esineeltä toiselle. Ei hän toki paljoa aikaa ollut taikojien kanssa viettänyt sen puoleen, mutta varmasti olisi kuullut tämänkaltaisesta nuoruusaikojen parantajaystäviltaan. “Teillä ei taida olla mitään syötävää?” Hahto kysyi oivallettuaan äkkiä, miten nälkäinen oli. Häntä ympäröivät sotilaat vilkuilivat toisiaan epävarmoina, ennen kuin muutama heistä ojensi miehelle palan kuivunutta juustoa ja kivikovan leivänkannikan. Se oli silti parhain ateria, jonka Hahto oli sinä päivänä saanut, ja kiitollisena mies myös kertoi tämän. Nälkäisenä hän kävi ruuan kimppuun ja hyväntuulinen keskustelu alkoi virrata hänen ja vihollisarmeijan sotilaiden kesken. Osa miehistä oli jopa harmissaan punakaapuisen velhon palatessa heidän luokseen ja komentaessa joukon jälleen jalkeille. “Saat luvan näyttää meille paikan, jossa ystäväsi ovat”, Tengiliksi itseään kutsunut velho ilmoitti noustessaan ratsaille. Vasta nähdessään velhon hevosen Hahto ymmärsi koko joukon olevan osa suurempaa ratsujoukkoa, joka oli ollut siirtymässä paikasta toiseen, eivät satunnaisesti sisämaahan partioivia rajavartioita kuten hän oli oletanut. Suurin osa sotilaista liikkui ratsain ja nuoret velho-oppilaat istuivat suurten säkkien päälle kärryihin, joita pienet ruskeat aasit vetivät. “Minä luulen että -” “Sinä näytät heidät meille”, Tengil toisti napakasti ja ohjasi vaalean hevosensa tielle. Hahto nyökkäsi avuttoman ja istahti kärryihin, jonka sotilaat hänelle osoittivat. Keikkuen kuoppaisella tiellä hän pohti, miksei heidän retkikuntansa ollut saanut hevosiä tai poneja kulkeakseen, vaan heidän oli ollut taitettava taival jalan. “Halusivatko he todella tehdä sinusta elävän kuolleen?” kysyi yksi lapsista, joka ollut lähettyvillä kuuntelemassa Hahton selontekoa. Häkeltyneenä tytön suorasta kysymyksestä mies nyökkäsi leukaansa sivellen ja liikahteli epämukavasti säkkien päällä. “Olisiko se todella ollut paras mahdollinen ratkaisu?” Mies kohautti olkapäitään kiitollisena siitä, että molemmat olivat jälleen paikoillaan ja jäi äimistyneenä kuuntelemaan nuorten vakavaa pohdintaa ja keskustelua siitä, olisiko epäkuolleen käyttö Kolgin laitteen nostamiseksi joen pohjasta ollut viisas ja tehokkain tapa. “Miten te ratkaisisitte ongelman?” punakaapuinen velho kysyi oppilailtaan ratsastaessaan näiden lähelle. “Minä varmaan pyrkisin siirtämään joen. Jos virran kääntäisi toiseen uomaan, pystyisi pohjan tarkastamaan nopeasti”, eräs lapsista ehdotti saaden voimakkaan kannatuksen. “Silloin paljastumisen vaara olisi suuri. Muistakaa, että he ovat tulleet tänne ryöstöretkelle. He eivät halua tulla nähdyksi tai paljastuneiksi. Niin suuren määrän taikuutta pystyisi aistimaan Etratassa asti, vaikka he olisivatkin suojanneet tekosensa, kuten

tämä Hahto-herra ystävällisesti on meille ilmoittanut. He haluavat työskennellä mahdollisimman huomaamattomina”, vanha velho ohjeisti nuoria. “Minä pyytäisin kaloja etsimään sen minulle. Sen jälkeen muut voisivat auttaa sen nostamisessa”, eräs toinen lapsista ehdotti ja sai osakseen hyväksyvää mutinaa. “Matias varmasti vain nostaisi sen vedestä”, ehdotti yksi lapsista vaihtaen koko kärryn hetkeksi. Kaikki kääntyivät katsomaan pisamaista poikaa, joka yritti peittää kasvonsa punaisten hiustensa taakse. “Hän osaa tehdä niin, nostaa juttuja.” “Osaisit sinäkin, jos keskittyisit kunnolla”, Matiakseksi kutsuttu poika ärähti punastuen korvanlehtiä myöten. “Ei nostaminen ole sen vaikeampaa kuin käsilläkään nostaminen.” “Jo riittää, oppilaani”, Tengil lausahti ja vaihtoi tietäväisen katseen kärryjä ohjaavan sotilaan kanssa. “Onneksi meitä on monta ja joukossa on voimaa. Meillä on myös yllätys puolellamme. Tarkkailemme ensin heidän toimiaan ja annamme vihollisen tehdä työn puolestamme. Kun he ovat nostaneet Kolgin laitteen joesta, puutumme asiaan.” Hahto nieleskeli kuullessaan Tengilin sanat. Epämukavasti hän kiemurteli paikoillaan ja toivoi, ettei hänen olisi tarvinnut palata Jakobin seurueen luo. Illan hämärtyessä sotilaat lähestyivät aluetta, jonka Hahto vastentahtoisesti osoitti heille. Tien mutka ja vierellään kiemurteleva joki näyttivät rauhallisilta ja nuhjuinen karavaani, joka oli leiriytynyt puiden lomaan, olisi ollut huomaamaton ja helposti ohitettavissa, ellei olisi tiennyt mitä etsiä. Hahto hämmentyi nähdessään tuntemattomia miehiä tuskailmassa vankkureiden kanssa täynnänsä mätäntyneitä lanttuja. “Älkää antako heidän taikansa hämätä. Nyt kun tiedämme, mitä etsimme, pystymme näkemään heidän lumouksensa läpi”, Tengil mutisi niin Hahtolle kuin metsän kätöksessä tarkkaileville oppilailleen. He olivat hiipineet niin lähelle suoja-alueen riimuja kuin olivat uskaltaneet ilman, että ne kielivät heidän läsnäolostaan. Hattuaan hypistellen Hahto siristi silmiään hämärässä ja yritti ymmärtää, mitä näki: Kolgin laite oli ilmeisesti nostettu virrasta. Laite oli se tavattoman suuri ja raskas kuorma, jonka hänen silmänsä väittivät olevan lanttuja. Katsoessaan tarkemmin vankkureiden ympärillä hääriviä miehiä, hän pystyi etäisesti erottamaan viiden velhon kaavut sekä sotilaat, jotka oli komennettu tiiviiseen muotoon heidän ympärilleen. Vankkureita suojelevia sotilaita oli vähemmän kuin Hahto muisti olleen, ja antaessaan katseensa haravoida ympäri leiriä, hän näki kahden sotilaan seisovan luonnottoman paikoillaan tuijottaen tyhjin katsein metsään. “Eläviä kuolleita”, hän kuuli sotilaiden mutisevan toisilleen laskiessaan vihollisia. Miesten äänistä huokui inho ja pelko näkemäänsä kohtaan. “Niihin toimii vain tuli... Varokaa niitä, lapset.” “Eivätkö lapset ole aivan liian nuoria taistelemaan?” Hahto kysyi ällistyneenä lasten sitoessa hihoja ylös laihojen käsivarsiensa ympärille. “Uskon voimakkaasti yrityksen ja erehdyksen kautta oppimiseen. Ja luonto karsii heikot yksilöt”, Tengil siirtyi miehen vierelle hiljaisempana kuin itse yö. “Olen pahoillani, Hahto-herra.” Yllättyneenä Hahto katsahti velhoon, joka yhdellä kätensä heilautuksella jähmetti hänet niille sijoilleen. “En salli sinun puuttuvan tähän. Vapautan sinut, kunhan olemme valmiit. Siihen asti saat seurata tapahtumia sivusta. Älä huoli, nuorimmat pitävät sinulle seuraa.” Tuima ilme kasvoilleen kohoten velho kääri myös kaapunsa hihat ja nyökkäsi ympärillään odottavalle joukolle. Kokien yllättävää ahtaanpaikankammoa ja pakokauhua kehonsa toimimattomuudesta Hahto saattoi ainoastaan silmiään liikuttaen seurata, miten suurin osa sotilaista sekä vanhimmat Tengilin oppilaista liittyivät velhon seuraan hiipien lähemmäs suojarimuin ympäriötyä aluetta. Tuntien hikikarpalot otsallaan hän näki sotilaiden piirittävän aluetta nuorten taikojien kanssa; Tengil astui peittelemättä esiin metsän varjoista ylittäen yhdellä askeleella riimuin maahan piirretyn rajan. Astrulialaisten suojarimuut lehahtivat loistamaan valaisten yön kirkkaalla, aavemaisella hehkullaan, ja kärryjen ympärille kerääntynyt joukko pyörähti ympäri säikähtäneenä. “Olette tulleet luvatta Etrean alueelle -” Tengil aloitti. Räjähdys valaisi metsän tuskallisen kirkkaaksi. Silmiään siristellen Hahto katsoi, miten

punakaapuinen velho peittyi hetkeksi pyörteilevän tulipallon sisään. Nopeasti lieskat kuolivat hänen ympärillään ja vahingoittumaton Tengil pudisti surumielisesti päätään tulipallon heittäneelle Astrulian pujopartaiselle velholle. Harmaakaapuisen velhon silmät laajenivat kauhusta hänen ymmärtäessään taikansa voimattomuuden, ja tämä paiskasi tuliaallon velhoa kohti ennen kuin Tengil sai uutta sanaa suustaan. "Etrean puolesta!" kajahti metsästä riitasointuinen huutoo ja raskaasti aseistautuneet Etrean sotilaat vyöryivät tiellä olevan seurueen kimppuun. Olen nähnyt tämän ennekin, Hahto ajatteli voimattomana kääntämään katsettaan taistelusta tällä kertaa. Sotilaat kohtasivat toisensa tiellä rehdisä taistelussa taikojien paiskoessa toisiaan maagisilla aseillaan. Lukuisan nuoren velhon yhtyessä opettajansa rinnalle kalpenivat Astrulian harmaakaapuiset taikojat, mutteivät luovuttaneet. Näytti kuitenkin siltä, etteivät he kyenneet osumaan nuoriin velhoihin tai Tengiliin saati vahingoittamaan näitä vakavasti. Miten tuo on mahdollista? Hahto seurasi hiki räjähdysten kuumuudesta otsalleen helmeillen. Metsän läpi pyörteilevät kuumat tuulahdukset hulmuttivat hänen hiuksiaan ja liekkien savu kirveli silmiä. Kiivaasti räpytellen hän yritti nähdä vuotavin silmin mitä taistelulentällä tapahtui. Liikahdus näkökentän reunalla vei hänen huomionsa toisaalle. Hahto oli unohtanut metsän suojiin jääneet lapset ja hätkähti huomattessaan vierellään yhden Tengilin oppilaista. Kesti hetken, ennen kuin hän tunnisti lapsen punatukkaiseksi pojaksi. Hontelo poika seiso hänen vierellään, kalpeat kasvot yössä loistaen. Pisamaisten kasvojen ilme oli tyyni ja silmät suljetut, mutta Hahto näki tämän käsien olevan puristuneen tiukasti nyrkkiin ja värähtelevän räjähdysten myötä. Ei, Hahto tajusi. Ennen räjähdystä. Murto-osahetken ennen kuin räjähdykset, tulipallot tai salamet iskeytyivät Tengiliin opetuslapsineen, näytti Matias purkavan niitä käsillään. Kuinka vahva tuo poika oikein oli? Valtava räjähdys täräytti maata saaden Hahton kaatumaan. Paineaalto vyöryi läpi metsän paiskaten kumoon myös lapset hänen viereltään. Hätkähtäen Hahto huomasi saaneensa kehonsa hallinnan takaisin ja kompuroi pystyyn yrittäen saada silmiään ja korviaan toimimaan. Maailma tuntui muuttuneen yhdeksi vinkuvaksi usvaksi. Jokin tarttui hänen paitansa liepeeseen ja säikähdyksestä karjahtaen hän kohotti kätensä iskuun, ennen kuin tajusi ripustautujan olevan Matias. Kasvot verisinä ja silmät ammollaan poika pälyili ympärilleen painellen korviaan ja kysyi häneltä jotain. "MITÄ?!" Hahto karjui korviensa särinän yli. Lapsi katsoi häntä kauhuissaan ja mies näki tämän huulien muodostavan sanoja, joita ei kuullut. Mies katsoi pojan kasvoissa olevia naarmuja tämän painellessa korviaan ja aukoessa turhaan suutaan. Nopeasti hän koppasi lapsen käsivartensa suojaan, vaikka uskoikin tämän olevan heistä vahvempi taistelun tullen. Ympärilleen pälyillen hän viittoi muita naarmuuntuneita ja itkeviä lapsia luokseen. Yhdessä he lähtivät savuisen metsän läpi kohti tietä, jossa hetki sitten riehunut taistelu oli lakannut tyystin. Nähdessään ensimmäisen palaneen ruumiin, Hahto irvisti ja yritti suojata lapsia, jotta nämä välttyisivät näyltä. Matias työnsi hänen suojelevan kätensä kuitenkin syrjään ja kumartui ruumiin ylle tarkastaakseen tämän varustuksen. Korviensa humistessa edelleen Hahto muotoili huulillaan sanan "Etrealainen". Matias nyökkäsi. Jättäen palaneen ruumiin niille sijoilleen he lähestyivät tietä arkailleen. Joku liikkui savun läpi ja Hahto pysähtyi. Terävästi hän viittasi lapsia matalaksi kyyristyen näiden vierelle yrittäen tunnistaa tulijan. Savu pyörteili tämän kaavunhelmoissa velhon ontuessa eteenpäin tehden hosuvia liikkeitä käsillään, aivan kuin tämä olisi siten yrittänyt hälventää savun tieltään. Velhon lähestyessä Hahto tunnisti tämän yhdeksi Tengilin lapsista ja nousi nopeasti seisomaan saaden tulijan kavahtamaan taaksepäin. Hetkessä Matias oli lapsen luona kietoen suojelevasti käsiään tytön ympärille. Hammasta purren Hahto katseli ympärilleen lasten kerääntyessä lohduttamaan toisiaan. Missä olivat kaikki muut? Mitä oli tapahtunut? "Matias!" hän huusi tarttuen pojan olkapäähän saadakseen tämän huomion. "Sinun pitää

hävittää tämä savu. Kukaan ei näe mitään ja olemme täydellinen maalitaulu.” Joko poika kuuli hänet tai sama ajatus oli juolahtanut myös lapsen mieleen. Hammasta purren poika levitti kätensä kämmenet ylöspäin. Vapiseva tyttö nuorukaisen vieressä laski kätensä tämän harteille keskittyneen ilmeen kohotessa molempien kasvoille. Syvä haava kulki tytön kasvojen poikki ja edelleen tummana virtaava veri häiritsi hänen keskittymistään. Muutakaan keksimättä Hahto nappasi kulahtaneen hatun päästään ja ojensi sen tytölle, joka säpsähti, mutta painoi hatun kiitollisena kasvojensa haavalle tyrehdyttääkseen verenvuodon. Tuuli yltyi vieden savun mukanaan. Henkeään pidättäen Hahto antoi katseensa kiertää paikassa, joka aikaisemmin oli ollut rantapenkereellä kulkeva tie. Nyt osa maasta oli poissa, suuri määrä puita oli kaatunut tai tempautunut juuriltaan. Suuri tulen mustaama kehä näkyi siinä, missä mies muisteli härkävankkureiden olleen. Ne kaikki olivat poissa. Ketään ei näkynyt missään. Metsä oli aavemaisen hiljainen, eikä Hahto uskaltanut sanoa sanaakaan. Nieleskellen hän seurasi, miten Matias avasi silmänsä ja katsoi ympärilleen huojahdellen paikoillaan. “Tuolla”, lapsi sanoi huulillaan ja osoitti. Hetken Hahto pinnisteli ymmärtääkseen, mitä tämä tarkoitti, ennen kuin äkkäsi liikkeen kaatuneiden puiden luota. Tengil oli kyyristynyt maassa makaavan velhon ylle. Sen enempää odottamatta lapset pinkaisivat juoksuun nuhruisten kaapujensa helmat hulmahdellen. Hitaasti Hahto seurasi heidän perässään. Puun luo päästyään hän kohtasi Tengilin hurjistuneen katseen miehen kohottautuessa seisomaan nuoren oppilaansa ruumiin luota. Ohimennen Hahto pani merkille, ettei tällä ollut jalkoja. Raajat näyttivät repeytyneen irti suuren voiman myötä. “He tuhosivat sen”, Tengil murisi juuri ja juuri kuuluvalla äänellä. Hahto paineli korviaan ja yritti ymmärtää, mitä velho tarkoitti. “He tuhosivat laitteen. Kun oli selvää, etteivät he saisi pidettyä sitä itsellään, ne kirotut idiootit päättivät tuhota sen. Tämä”, mies huokasi ja viittasi ympärillään olevaa hävitystä, “on seurausta siitä...” Hiuksiaan haroen Tengil kääntyi oppilaidensa puoleen: “Etsikää eloonjääneitä, olivat he keitä tahansa. Ja toivokaa, että tovereitanne on heidän joukossaan useita.” Lapset nyökkäsivät vakavina ja hajaantuivat ontuvana, nilkuttavana laumana haravoimaan maastoa räjähdysalueen ympäriltä. “Mitä nyt tapahtuu?” Hahto uskaltautui kuiskaamaan huolten uuvuttaman velhon istuutuessa raskaasti kaatuneelle puunrungolle. “Meidän on raportoitava tästä kuninkaalle. Mutta tosiaan, mitäpä se sinua kiinnostaa... Haluat varmasti palata takaisin kotimaahasi?” Tengil kysyi kasvojaan hieroen. Miehen käsistä jäi verisiä jälkiä tämän kasvoille, mutta tämä ei näyttänyt edes huomaavan. Hahto nyökkäsi. “Siitä ei ole teille yhtään vaivaa, herra Tengil. Minä vain... lähtisin mielelläni nyt.” Hän käänsi velholle varuillaan selkänsä ja lähti jäykin askelin palaamaan tielle. Outo ääni kaikui hänen takanaan savuttavan metsän hiljaisuudessa ja kesti hetken, ennen kuin Hahto tajusi sen olevan Tengilin naurua. Hitaasti hän kääntyi katsomaan rungolla mielipuolisena hekottavaa miestä, joka katsoi häntä hiuksiaan haroen. “Emme me voi päästää sinua lähtemään, Hahto-herra. Olet ainoa, joka enää tietää seurueenne alkuperäisen suunnitelman sekä sen, keneltä ja mistä te tämän äärimmäisen arvokkaan artefaktin kävitte ensimmäisellä retkellänne hakemassa. Olen pahoillani, Hahto, mutta minun on pidettävä sinut täällä, kunnes olemme pumpanneet kaiken tiedon sinusta ulos.” Nauru kuoli Tengilin huulille miehen noustessa seisomaan kaavunhelmat kahahtaen. Ähkäisten Hahto perääntyi, kun hänen jalkansa jähmettyivät luonnottomana paikoilleen. “Sinulla on ensikäden tietoa nuorista velhoistamme, enkä voi antaa sinun kävellä senkaltainen valtiosalaisuus mukaanas rajan yli”, Tengil puhui pehmeällä äänellä kävellessään liikkumattoman miehen luokse. “Mutta älä huoli, tämä ei tee kipeää kuin hetken...” Pääsemättä pakoon Hahto kirosi karvaasti, kun Tengil kohotti kätensä punoen sormillaan ilmassa kipunoivaa taikuutta. Kelmeät riimut iskeytyivät voimalla miehen rintaan paiskatun Hahton takaperin hiiltyneeseen maahan. Leimuten riimukalvo

ympäröi miehen tanssien hänen päällään ja ihollaan tunkeutuen jopa hänen sisälleen, kunnes sammuivat. Matias saapui mestarinsa luo hiipien varjon lailla yli palaneen maan. Tengil vilkaisi nuorta oppilastaan kulmaansa kohottaen ja asteli kiireettä sen luokse, mikä Hahtosta oli tullut. “Hyvä, herra Hahto, nyt teistä on jopa hyötyä paluumatkalle”, velho naurahti huvittuneena kaivaen kaapunsa kätköistä ohuen köyden. Hän teki siitä kestävästä lenkin, jonka satoi syvästi hämmentyneen ja jörönä paikoillaan seisovan aasin kaulaan. “Saat ihmismuotosi takaisin, kunhan olemme päässeet Etrataan. Siihen asti saat tehdä yhteistyötä kanssamme. Matias, poikaseni, vie hänet muiden eläinten joukkoon ja paina tarkasti mieleesi, mikä niistä on herra Hahto.”